

която шумно излазяхъ звънливи крясъчета, весели кискания, сърдити гласета : тѣ приличахъ на роякъ птичета, що играятъ изъ клоноветѣ. Но тая невинна-радостна игра сдоби изведнѣжъ пò-войнственъ характеръ : ржчичкитѣ замахахъ пò-живо, размѣнихъ се малки юмручета, и чухъ се застрашителни крикчета и се дигнѣ писъкъ и врѣва — птичиятъ концертъ се обърнѣ на сражение... Побѣдители и побѣдени — всички се затекохъ къмъ баща си да се тжжятъ или управятъ. Единъ сочеше баба си за защитникъ, другъ назначаваше майка си за прокуроръ. Сега, отъ безпристрастенъ зритель, Марко се обърнѣ на кадия. По право и по длѣжностъ той трѣбваше да гледа сждбата. Но кадиятъ, вопрѣки сждебната практика, не щѣ да чуе ни обвинение, ни защита, а издаде прѣсжда : нѣкои погали по главичкитѣ, други потегли за ушитѣ, а най-малкитѣ — сирѣчь, обиденитѣ — той цалунѣ по бузскитѣ.

И народътъ се умири.

Сега, най-малкото човѣче, което спѣше на ржцѣтѣ на баба Иваница, разбудено отъ шумтъ, исплака.

— Спи, бабината, спи, че турцитѣ ще дойдятъ да те грабнатъ, казваше му баба Иваница, като го люшкаше на коленетѣ си.

Марко се навжси.

— Мале, каза той, стига си плашила съ тия турци дѣцата! Ще имъ оживѣй страхтъ на сърдцето.

— Ехъ, така знажъ азъ, отговори баба Иваница, и нази сж съ турци плашили... та и не сж ли за плашение, да ги порази Господъ ! Седемдесетъ годишна жена съмъ и ще умрѣ, дѣто го рекли, съ отворени очи : нѣмà да дойде благочестивото !